

JOSÉ VRIENS

Een plus een is
drie

Roman

José Vriens

Een plus een is drie

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

Senna bleef met de wasmand in haar handen voor de gesloten deur staan. De deur van Janieks kamer. Het liefst liet ze die open zodat ze naar binnen kon kijken als ze hier voorbijkwam, maar Thijs sloot hem telkens weer. Hij kon er naar eigen zeggen niet tegen die kamer te zien en te weten dat de bewoner ervan nooit meer terugkwam.

Doelbewust drukte Senna de klink naar beneden en zwaaide de deur open. Ze liet de wasmand op de overloop staan en ging naar binnen.

Het deed pijn hier te zijn, zo ontzettend veel pijn. Het gemis van Janiek was na vijf maanden nog steeds even groot, misschien nog wel meer geworden. Hun zoontje had maar acht jaar mogen worden. Eigenlijk niet eens, hij was zestien dagen voor zijn achtste verjaardag overleden aan de ziekte van Hodgkin.

Haar hand gleed over het bureau dat voor het raam stond. Er was geen stofje op te bekennen. Senna hield de kamer schoon alsof Janiek elk moment weer terug kon komen. Hier mocht niets veranderen. Zelfs al zijn kleren lagen nog in de kast.

Zoals iedere keer dat ze hier kwam, werd ze ook nu weer gegrepen door dat diepe verdriet dat zijn gemis veroorzaakte. Ze ging op zijn bed liggen en keek naar het plafond zoals Janiek dat jarenlang had gedaan. Hier was ze het liefst. De keren dat ze 's nachts huilend wakker werd en in zijn kamer ging liggen omdat het verdriet hier beter te dragen leek, waren niet op één hand te tellen.

Thijs vond het vreemd en begreep niet waarom ze dat deed, waarom ze zichzelf zo pijnigde. Hij vond dat ze Janieks kamer moesten mijden.

‘Blijf in je eigen bed liggen,’ zei hij vaak. ‘Je hebt je rust nodig. Wat heb je eraan dat je de halve nacht wakker in zijn kamer ligt?’

Dat Senna zich dan dichterbij hun zoon voelde, kon ze hem niet uitleggen. Dat had ze één keer geprobeerd, en ze had het daarbij gelaten omdat hij haar met een blik had aangekeken van: ben je gek aan het worden.

Nee, gek was ze niet, wel intens verdrietig. Hoelang mocht verdriet duren, zat er een grens aan de periode dat je mocht huilen om een deel van jezelf dat je verloren had? Toch niet? Vanochtend nog

had Thijs gezegd dat het tijd werd dat ze weer eens ging werken, dat ze zichzelf herpakte en aan de slag ging. En Madelon had haar ook nodig. Ze verwaarloosde haar dochter die haar nog veel harder nodig had.

Ook dat deed pijn. Alsof ze een slechte moeder was. Madelon kwam niets tekort. Het meisje was lief en rustig en kon zichzelf prima bezighouden. Ze kreeg aandacht genoeg, van haar ouders, van de grootouders en van vriendjes en vriendinnen.

Senna's gepieker werd verstoord door het geluid van de telefoon. Haar mobiel lag nog in de wasmand. Voor een kort moment aarzelde ze of ze hem wel zou pakken. Toch stond ze op. Misschien belde er iemand van school over Madelon. Zo was het met Janiek immers ook gegaan, een telefoontje had geleid tot een doktersbezoek.

'Met Senna.' Ze streek haar haren achter haar oren.

'Hé, meisje. Hoe gaat het?' klonk de stem van haar vriendin en bazin Ciara Boeimeer in haar oor.

'Hoi, het gaat,' antwoordde Senna weinig enthousiast. 'En bij jullie?'

'Jullie' was het buurthuis waar ze, voordat Janiek zo ernstig ziek werd, als begeleidster van diverse groepen had gewerkt.

'Druk, zoals altijd. En nu heeft Nicole haar been gebroken door een ongelukkige misstap,' vertelde Ciara. 'Daarom bel ik ook. Ik weet dat ik het niet van je mag vragen. We hebben afgesproken dat je zelf zou aangeven wanneer je terug wilt komen, maar ik kan nu echt niet anders. Met de schoolvakantie voor de deur zijn er toch een hoop mensen die niet kunnen invallen.'

Senna voelde al wel welke richting Ciara uit wilde. Invallen voor Nicole, of in ieder geval haar eigen groepen weer oppakken. Zou Thijs toch zijn zin krijgen. Nee, het was niet eerlijk om zo te denken. Ze wist zelf ook wel dat dit uitstelgedrag van haar niet werkte. Wanneer was ze eraan toe om weer te beginnen? Ze kon zich niet eeuwig in huis blijven verstoppen.

Buiten haar eigen familie en die van Thijs zag ze nauwelijks andere mensen. Nou ja, ze zag ze wel als ze Madelon naar school bracht of naar zwemles, maar ze had er niet echt contact mee. Buiten de nabije familie en Ciara wist niemand echt hoe het met haar gezin ging. En nu stelde zij voor om weer te gaan werken. Haar vriendin zou haar nooit onder druk zetten, wist Senna. Als ze

besloot dat het nog te vroeg was, zou Ciara een andere oplossing bedenken.

Als haar bazin had ze er nooit moeilijk over gedaan als Senna niet kwam werken vanwege Janiek. Alle begrip voor de situatie. De laatste maanden van Janieks ziek-zijn was ze helemaal niet meer gaan werken. Alles bij elkaar was ze nu al bijna negen maanden thuis. Onbetaald weliswaar, maar met de garantie dat ze op elk moment terug kon komen.

‘Het is goed,’ onderbrak Senna het betoog van Ciara. ‘Ik kom morgen. Is dat goed?’

‘Dat is meer dan goed, dat is fantastisch! Dank je wel, Senna, je helpt me hier echt mee. Ik ben gered.’

Dat was ook weer overdreven, wist Senna. Met de zomervakantie voor de deur waren er immers diverse groepen die zes weken stillagen zodat de medewerkers om de beurt met een gerust hart met vakantie konden. ‘Stuur je me nog wat info over het werk van Nicole door? Ik ben er al zo lang uit dat ik me daarin echt wel moet verdiepen.’

‘Geen probleem, Senna. Het zit nu in je mailbox. Hartstikke fijn dat je morgen weer komt. Mag ik aannemen dat je op je gebruikelijke dagen wilt werken? Maandag, dinsdag en donderdag? Dan houd ik daarmee rekening met de planning.’

‘Dat is prima. Tot morgen dan maar.’ Senna hing op.

Drie dagen gaan werken. Vanaf morgen. De gedachte aan de drukte die werken gaf, bezorgde Senna even een paniekerig gevoel. Er moest nog heel wat geregeld worden in zo’n korte tijd. Ze moest haar moeder vragen of ze op maandag en dinsdag Madelon tussen de middag en na school op wilde vangen. En Thijs’ moeder voor de donderdag.

Beiden hadden ze op de kinderen gepast als Senna aan het werk was. Zelfs nu nog als ze een slechte dag had, maakte ze gebruik van de oma’s. Dan gebeurde het nog weleens dat ze haar moeder belde om te vragen Madelon van school te halen. Dat had zij nooit een probleem gevonden.

Senna stopte haar telefoon in haar achterzak en ging naar de badkamer. Voor de spiegel staand probeerde ze zichzelf te zien door de ogen van anderen. Lang, blond haar dat in een slordige staart bijeen was gebonden, omlijstte een bleek gezicht. Ze gebruikte geen

make-up en het was zeker een jaar geleden dat ze voor het laatst naar een kapper was geweest.

De bruine ogen stonden dof, nog altijd, en er lagen wallen onder. De normaal zo gezonde kleur voor deze tijd van het jaar ontbrak bij haar. Door slaapgebrek en omdat ze niet veel buiten kwam, wist Senna. Had ze eigenlijk wel de energie om weer te gaan werken? Ze was zeker tien kilo afgevallen, waardoor haar kleren nu om haar lijf slobberden. Helemaal de outfit van een maatschappelijk werkster, zou ze vroeger met een lach hebben gezegd.

Misschien werd het toch tijd dat ze een paar nieuwe broeken ging kopen. Wat meer aandacht aan zichzelf besteedde. Misschien was dit juist wel het goede moment dat Ciara belde. Tijd om zichzelf te herpakken en aan de slag te gaan.

Tijdens de zomervakantie nam Senna meestal drie weken vrij. Anders dan normaal hadden ze dit keer nog geen vakantie geboekt. Ze wist niet eens wanneer Thijs vrij had genomen, besepte ze nu. Leefden ze de laatste tijd zo langs elkaar heen dat ze niet eens de fut hadden om daarover met elkaar te praten?

Die gedachte veroorzaakte opnieuw een golf van verdriet. Senna had heus wel in de gaten dat ze uit elkaar groeiden. Toch kon ze daar niks aan doen. Thijs leek zich voor haar af te sluiten, haar verdriet niet te willen zien of te delen. Hij was een week na de crematie van Janiek weer aan het werk gegaan. Hoe had hij dat gekund?

Dat iedereen verdriet op zijn eigen manier verwerkte, begreep Senna wel, maar Thijs leek door te gaan alsof er niets was gebeurd. Hij plande afspraken, bezocht klanten, deed zelfs mee aan activiteiten van het bedrijf waar hij werkte. Onbegrijpelijk. Alsof hij het verlies van Janiek in een laatste kon stoppen en dat naar believen open en dicht kon schuiven.

Senna schudde haar hoofd. Zo mocht ze niet over haar man denken. Juist zij, als maatschappelijk werkster, moest toch beseffen dat niemand hetzelfde reageerde en iedereen op zijn eigen manier met verdriet omging. Kennelijk was dit Thijs' manier om daarmee verder te leven.

Vroeger had ze zich heel goed kunnen inleven in anderen, maar sinds het overlijden van Janiek leek het wel alsof ze niet meer wist hoe dat moest. Ze wilde niet nadenken over andere mensen, ze had genoeg aan zichzelf. Het kostte haar al moeite genoeg om staande

te blijven, door te gaan, te blijven functioneren zoals er van haar verwacht werd.

Niet dat ze aan die verwachtingen voldeed. Dat merkte Senna aan de steeds terugkerende opmerkingen van Thijs. Een waardeloze moeder, geen interesse voor wat dan ook. In zichzelf gekeerd. Waar was de vrouw die hij bijna vijftien jaar geleden ten huwelijk had gevraagd?

Senna draaide de kraan open en liet het water over haar handen stromen. Met haar natte handen wreef ze over haar gezicht. Dat friste op. Morgen weer aan het werk. Resoluut draaide ze kraan dicht.

‘Je gaat werken. Dat kun je best. Je moet wel, als je niet alles wat je lief is wilt verliezen,’ zei Senna tegen haar spiegelbeeld. Ze moest laten zien dat ze er nog was, nog meedeed in deze maatschappij, als ze haar man niet nog verder van zich wilde laten afdrijven. Zo ver weg was ze nog niet dat ze dat niet in de gaten had.

Thijs dreigde haar te ontglippen. Dat had ze vaker zien gebeuren met cliënten die ze in het buurthuis begeleidde en die een heftige periode hadden doorgemaakt. Dat zou haar niet overkomen. Ze sloot haar hand om het medaillon dat ze altijd droeg. Hierin was de as van Janiek verwerkt, zodat hij toch altijd een beetje bij haar was. Hij zou absoluut niet willen dat zijn ouders uit elkaar dreven door wat er met hem was gebeurd. Dat mocht ze hem niet aandoen.

‘Hoe gaat het?’ wilde Ciara weten. Ze gaf Senna de koffie die ze zojuist voor hen beiden had ingeschonken. ‘Lukt het een beetje? Je bent nu bijna zes weken aan het werk.’

‘Beter dan ik had verwacht,’ gaf Senna toe. Ze nam een voorzichtige slok van de hete drank. ‘Het lukt me in ieder geval om mijn gedachten te verzetten en me te concentreren op mijn werk.’

‘Zo’n idee had ik al,’ knikte Ciara met een glimlach. ‘Je ziet er een stuk beter uit dan de eerste week dat je weer begon.’

Senna haalde haar schouders op. ‘Dat kan ook niet anders. Ik was net een zombie.’

‘Niet zo hard zijn voor jezelf. Je had ook een zware tijd achter de rug.’

Senna draaide de beker in haar handen rond en staarde naar de

donkere vloeistof die meebewoog. Dat had ze inderdaad. Hoewel het op haar werk eigenlijk best goed ging, lukte het thuis voor geen meter. Terwijl zij juist het idee had dat ze stukje bij beetje de oude Senna aan het worden was. Helemaal zou ze dat vast niet meer worden, daar moest ze realistisch in zijn. Daarvoor woog het verlies van haar kind te zwaar.

Ze had verwacht dat Thijs haar nu wat meer zou steunen, maar zelfs dat kon hij niet opbrengen. Hij begroef zich letterlijk in zijn werk.

‘Waar zit je mee, Senna? Is het iets waarmee ik kan helpen?’ onderbrak Ciara haar gedachten.

‘Jou ontgaat ook niet veel.’

‘Dat hoort bij mijn werk. Hoe gaat het met Thijs en jou?’

‘Au.’ Senna trok een grimas.

‘Praten jullie nog wel met elkaar?’

‘Als hij daar tijd voor heeft. Soms. Meestal niet.’

‘Door het dood te zwijgen los je niks op.’

‘Vertel mij wat,’ verzuchtte Senna. ‘Ik was de afgelopen maanden niet de vrolijkste in huis, dat weet ik heus wel, maar Thijs doet ook niet erg zijn best.’

‘Probeer erover te praten. Jullie hebben beiden een kind verloren. Ieder verwerkt dat op zijn eigen manier. De een door zichzelf in een cocon terug te trekken, de ander door nog harder te werken om maar niets te hoeven voelen.’ Ciara keek haar met een milde blik aan, op dit moment helemaal de psycholoog die ze was. ‘Ergens daartussenin ligt het punt waarop je elkaar weer tegen kunt komen.’

Kunt, inderdaad. Senna had het gevoel dat haar man nog ergens in het doolhof rondliep en dat hij het daar best naar zijn zin had. Onbewust wreef ze over het medaillon. Dit had Janiek niet verdiend. Ze moest met Thijs praten en er vooral niet te lang mee wachten. Ze had het al te lang vooruitgeschoven in de hoop dat het vanzelf wel goed kwam.

Madelon had de dag bij Thijs’ ouders doorgebracht. Ze was met haar oma naar de speeltuin geweest. Zowel de grootouders als haar dochter hadden er geen bezwaar tegen toen Senna had gevraagd of ze een nachtje mocht blijven slapen. De laatste keer voordat de zomervakantie voorbij was.

Maandag begon de school weer. Voor Madelon zou dat fijn zijn, al had Senna niet het idee dat het meisje het erg had gevonden dat ze deze zomer niet met vakantie waren geweest. Uitstapjes maken was zeker zo leuk gebleken. Bovendien had ze genoeg logeerpartijtjes bij de grootouders en vriendinnetjes achter de rug om toch een vakantiegevoel te hebben.

Thijs had er niet eens bezwaar tegen gemaakt dat Senna de hele zomer doorwerkte. Hij had alleen een dag opgenomen als zij ook vrij was en ze samen iets wilden gaan doen met Madelon. Bijna als een normaal gezin.

Bijna.

Voor Madelon moest alles doorgaan en waren ze de ouders die hun dochtertje een leuke tijd wilden bezorgen. Zodra ze weer thuis waren, vervielen ze echter beiden in hun oude patroon van elkaar uit de weg gaan om maar niet te hoeven praten.

Dat was erin geslopen, en Senna was er net zo goed schuldig aan als Thijs. Het roer moest om, wilden ze over een jaar nog bij elkaar zijn. Ze hield van hem, al was dat gevoel een beetje weggezakt.

Deze avond besteedde ze wat meer aandacht aan het eten. Een flesje wijn stond koud te worden in de koelkast. Senna had voor zichzelf al een glas ingeschonken, om wat meer moed te krijgen voor het moeilijke gesprek dat komen ging. Nu Madelon niet thuis was, hoefden ze zich niet in te houden. Er zou in ieder geval flink gepraat moeten worden.

Senna had al wat punten op papier gezet die ze absoluut met hem wilde bespreken. In haar hoofd had ze het gesprek al een paar keer gerepeteerd. Het moest geen ruzie worden of elkaar verwijten naar het hoofd slingeren, dat wilde ze beslist niet. Deze situatie was ontstaan omdat ze er geen van beiden aan hadden gewerkt het te veranderen.

Het zien van de poort die openging en waardoor Thijs met zijn fiets aan de hand binnenkwam, zorgde ervoor dat Senna zenuwachtig werd. Vlug nam ze nog een slok uit haar glas.

‘Hoi,’ kwam Thijs binnen, ‘is Madelon er niet?’ Hij keek in de kamer om zich heen.

‘Ze blijft een nachtje bij jouw ouders slapen.’ Senna draaide zich naar hem toe. ‘Hoe was je dag?’

Het licht optrekken van zijn wenkbrauwen ontging Senna niet.

Ze toonde toch wel vaker belangstelling?

‘Gewoon. Druk. Wat ruikt het hier lekker. Wat eten we?’

‘Niks bijzonders: broccoli met een varkenshaasje en gebakken aardappeltjes.’

‘Dat klinkt goed. Hebben we iets te vieren? Ben ik iets vergeten?’ vroeg Thijs met een blik op het wijnglas dat op het aanrecht stond.

‘Niet echt. Of na het eten misschien toch wel.’ Senna verzamelde moed voordat ze verderging. ‘Dat we weer wat aandacht voor elkaar krijgen.’

‘O. Hoe dat zo?’

Nu ze de eerste stap had gezet, kon ze niet meer terug. ‘Ik denk dat het tijd is dat we met elkaar praten.’

‘Hoezo? Wat is er aan de hand? Heb ik iets gemist?’

Senna vertrok haar mond in wat hopelijk een glimlach was. ‘Mij misschien?’

Opnieuw trok hij een wenkbrauw op. ‘Gaan we al eten?’

Dan niet. ‘Het is zo klaar. Wil je ook een glas wijn? Hij staat in de koelkast.’

‘Eten we buiten?’

Liever niet, met het oog op de burens die mee konden luisteren. ‘Binnen, als je het niet erg vindt.’

‘Wat jij wilt. Schenk jij wat in, dan trek ik even wat anders aan.’ Thijs wachtte haar antwoord niet af, maar ging naar boven.

Senna zette ondertussen borden, bestek en de glazen op tafel. Tegen de tijd dat Thijs terugkwam in een korte broek en een T-shirt stond alles klaar en konden ze aan tafel.

‘Zullen we eerst van het eten genieten en daarna dat zware gesprek van jou hebben?’ stelde Thijs voor.

‘Ik heb heerlijk gegeten.’ Thijs legde zijn mes en vork op het bord en leunde tevreden achterover. Hij pakte zijn wijnglas en nam een slok. ‘Nou, vertel, wat heb je op je lever?’

De hele maaltijd was harmonieus verlopen. Al hadden ze alleen maar over oppervlakkige dingen gepraat. Senna pakte de wijnfles uit de cooler en schonk hun glazen nog een keer vol.

‘Ik wil het over ons hebben.’

‘Ons,’ herhaalde Thijs. ‘Op wat voor manier? Als in: het is voorbij tussen ons?’

‘Nee,’ riep ze uit, ‘dat is het niet. Dat wil ik juist voorkomen. Nee, Thijs, het is niet voorbij. Niet voor mij in ieder geval.’ Geschrokken door zijn opmerking keek ze hem aan. Voor hem toch ook niet? Van zijn gezicht kon ze niet veel aflezen.

‘Dat is duidelijk. Waarover wil je dan praten?’

Hij leek niet van plan haar op enige manier tegemoet te komen. Of had hij echt niet in de gaten hoe de situatie was? ‘Over de manier waarop wij met elkaar omgaan. Of liever gezegd: hoe we al maanden langs elkaar heen leven.’

‘Jij bent de afgelopen tijd ook niet erg toeschietelijk geweest.’

Nu doelde hij vast op het gebrek aan intimiteit tussen hen. Dat verwijt had hij haar al vaker gemaakt. Ze had al enige tijd niet veel zin om te vrijen en moest zich er vaak toe zetten om seks met hem te hebben. Niet dat ze van hem walgde, zo was het nu ook weer niet. Senna vond haar man nog steeds aantrekkelijk, maar ze had gewoon geen zin. Zo vreemd was dat toch niet? Dat kwam vast wel weer nu ze wat beter in haar vel zat.

Senna reageerde nu bewust niet op die opmerking. Niet elkaar de schuld geven, dat was niet de bedoeling. ‘Ik wil proberen opnieuw te beginnen,’ zei ze dan ook. ‘Een moeilijke periode afsluiten en weer openstaan voor elkaar.’

‘Dat is wel erg kort door de bocht. En over wat er is gebeurd, hoeven we dan niet meer te praten? Ik heb mijn best gedaan, maar jij was de afgelopen tijd bijna nooit bereikbaar voor mij.’

Ze schudde haar hoofd. ‘We moeten juist wel praten over wat er is gebeurd. Ik zal mijn best doen te veranderen.’

‘Moet je daar moeite voor doen? Hoe moeilijk kan het zijn om je

normaal te gedragen tegenover je man? Wij zijn getrouwd, we hebben een gezin. Ik vraag niet meer van je dan dat je doet wat een normale vrouw doet. Toon eens wat genegenheid, houd me eens een keer vast. En dan niet alsof ik iets ben wat gedoogd wordt, maar alsof je echt van me houdt.'

'Dat doe ik ook. Ik houd van je, Thijs.' Daarom deed ze nu juist alle moeite om iets te veranderen. Het mocht niet te laat zijn.

'Laat dat dan eens merken. Ik heb je nodig, Senna, niet alleen voor het huishouden, maar als mens, als mijn maatje, mijn geliefde en vriendin.'

'Dat wil ik ook wel. Maar na het overlijden van Janiek... Het lukte me eenvoudig niet meer.'

'Je sloot je voor me af. Ik kon je met geen mogelijkheid bereiken. Dat je bent gaan werken, was al een stap in de goede richting. Ik merk ook wel dat je daardoor bent veranderd. In positieve zin.'

Senna knikte. Dat was al heel wat. 'Jij leek de draad weer zo snel te hebben opgepakt. Dat kon ik niet begrijpen. Alsof er niks was gebeurd. Crematie achter de rug, dan maar weer verder met het normale leven.'

Thijs' gezicht verstrakte. 'Je weet wel beter. Ik kon niet bij jou terecht met mijn verdriet. Je was onbereikbaar voor alles en iedereen. Je leek niet eens met mij te willen praten over wat er was gebeurd. Als ik Janieks naam nog maar noemde, leek je al ineen te krimpen. Ook het slapen in zijn kamer. Daar moet je echt mee ophouden, Senna, dat is niet gezond. We moeten er misschien eens over gaan denken die kamer een andere bestemming te geven. Ik kan er een studeerkamer van maken.'

Nee, dat niet! Dan had ze niets meer van Janiek. Senna schudde haar hoofd. 'Dat mag je niet doen. Nog niet. Misschien later nog eens, maar niet nu al. Daar ben ik nog niet aan toe.'

'Dat is nou precies wat ik bedoel. Jij bent er niet aan toe, maar vraag je je weleens af hoe het met mij is gesteld of met Madelon? Dat kind wordt ook telkens met de kamer van haar broer geconfronteerd. Wat denk je dat dat met haar doet? Ze vraagt zich af waarom ze niet eens met het speelgoed van Janiek mag spelen. Hij heeft het toch niet meer nodig?'

'Dat wil ik niet,' antwoordde Senna op besliste toon. 'Madelon heeft haar eigen speelgoed. Waarom zou ze met zijn spullen willen

spelen? Dat is bovendien jongensspeelgoed.'

'Doe niet zo raar. Toch niet alles is alleen maar voor jongens? Zijn Legoverzameling bijvoorbeeld. Daarmee speelden ze altijd samen. Nu mag ze er nog niet eens naar wijzen van jou.'

'Daar is ze ook nog te klein voor.'

'Over een maand wordt ze zeven! Zo klein is ze echt niet meer. Er zit speelgoed bij dat Janiek voor zijn zevende verjaardag kreeg.'

'Dat is wat anders.' Senna stond op en pakte hun borden en bestek.

'Laat staan,' hield Thijs haar op harde toon tegen, 'we zijn in gesprek. Loop niet weg zodra het een richting uit gaat die jou niet bevalt.'

'Dat doe ik ook niet. Ik wil alleen even opruimen, we kunnen toch wel verder praten.'

'Dat wil ik niet. Ga zitten. De rest komt later wel.' Hij keek haar strak aan.

Senna zette de borden terug op tafel en nam weer plaats op haar stoel. Afwachtend keek ze hem aan. Ze liep niet weg, dat was ze heus niet van plan geweest.

'Madelon heeft recht op een normale jeugd. Dat kan niet als ze in een half mausoleum woont. Jij bent op de goede weg, maar je bent er nog lang niet.'

Het was toch niet zo dat zij de enige was die iets verkeerd had gedaan, ging het verontwaardigd door Senna heen.

'Janiek zit niet in die kamer, niet in zijn spullen. Hij zit in onze harten en herinnering,' vervolgde Thijs. 'Juist jij zou dat moeten beseffen. Je bent maatschappelijk werkster, dan weet je toch dat je gevoelens niet met materiële zaken moet verwarren?'

Senna schoot vol en vouwde haar hand om het medaillon. Ze beet op haar lip en staarde naar een stukje broccoli dat op een van de borden was achtergebleven. Hoe durfde hij haar te verwijten dat haar zoon niet in haar hart zat? Dat ze alleen maar aan hem kon denken als ze in zijn kamer was of zijn speelgoed zag? Zo was het heus niet. Dat alles had ze niet nodig om te weten wat voor kind hij was geweest, dat ze van hem had gehouden en nog altijd deed.

Senna schrok van de hand die opeens op haar schouder werd gelegd. Thijs stond naast haar.

'Hé, meisje,' begon hij op zachte toon. 'Ik mis hem ook, elke dag

opnieuw. Ieder uur, elke minuut. Maar je mag je daarin niet verliezen. Wij zijn niet dood, we moeten juist verder. Voor elkaar, voor Madelon. We hebben nog een kind dat ons nodig heeft.'

Thijs pakte haar hand en maakte hem los van het medaillon. Vervolgens trok hij haar voorzichtig omhoog. Met een zucht liet Senna zich omarmen en ze legde haar hoofd tegen zijn borstkas. Tranen van ontroering gleden over haar wangen en maakten zijn shirt nat.

Met een vinger onder haar kin tilde hij haar hoofd iets op zodat ze elkaar konden aankijken. Thijs boog zijn hoofd en kustte de tranen van haar wangen. Hij kustte haar ogen, het puntje van haar neus en vervolgens haar lippen.

Senna voelde de hartstocht in zich groeien. Voor het eerst sinds lange tijd ontwaakte een hunkering naar hem. Ze wilde hem voelen, strelen, kussen en liefhebben. Haar armen gleden om zijn hals en trokken hem nog dichterbij naar haar toe.

Thijs' handen streelden haar rug en zakten langzaam af naar haar billen. Ze kusten elkaar heftiger, gehaast bijna alsof ze bang waren dat het zo meteen weer voorbij zou zijn. Hij tilde haar op zonder haar mond los te laten en legde haar op de bank. Toen ze lag, gleed zijn hand onder haar shirt en draaide plagend rondjes om haar borst.

Senna kreunde zacht en liet hem begaan. Niemand kon hen zien omdat de lamellen gesloten waren tegen de felle zon. En anders kon het haar op dit moment helemaal niks schelen. Ze wilde huid tegen huid, zijn handen op haar borsten voelen. Ze duwde haar heupen iets omhoog om hem duidelijk te maken wat ze wilde.

'Je bent weer terug.' Thijs keek met een glimlach op haar neer en kustte haar voorhoofd. 'Ik heb je gemist.'

'Ik jou ook.' Senna had niet de illusie dat één geweldige vrijpartij alle problemen tussen hen meteen had opgelost, maar het was een begin. Een goed begin. Vanaf hier konden ze verdergaan. Opnieuw naar elkaar toe groeien.

Omdat ze nog even van dit intieme moment wilde genieten, bleef ze met gesloten ogen op de bank liggen, de armen om elkaar heen.

De kamer van Janiek een andere bestemming geven. Dat had Thijs geopperd. Geen studeerkamer, dat was onzin omdat hij niet eens

een cursus of zo volgde. Maar voor een ander kind... een baby misschien...

Het was niet voor het eerst dat die gedachte in Senna opkwam. Voordat Janiek zo ziek was geworden, hadden ze over een derde kindje gesproken. Beiden hadden ze een groter gezin gewild. Madelon werd ouder, ze moesten niet te lang meer wachten omdat het verschil anders te groot zou worden.

Nog een baby. Het verlangen daarnaar groeide. Zou Thijs het ook zo voelen? Senna gebruikte een spiraaltje. Dat laten verwijderen en hem voor een voldongen feit zetten, wilde ze niet. Dat was niet iets wat je alleen deed. Zeker niet in hun geval. Een ander kind kon hetzelfde krijgen als wat Janiek had gehad. Die angst speelde ook mee. Madelon was onderzocht en gezond verklaard, maar dat zei niets over een eventueel volgend kind.

Nog even niets over zeggen, besloot Senna. Daar was het nog te vroeg voor.

‘Kom, we zullen eens gaan opruimen,’ verbrak Thijs de stilte.

Een paar weken later stond Senna zoals zo vaak in de kamer van Janiek, maar nu keek ze er met heel andere ogen naar. Zijn spullen wegdoen, ze door zijn zusje laten gebruiken.

Madelon had inmiddels de doos met Lego gekregen om mee te spelen. Wel met de waarschuwing dat ze er voorzichtig mee moest zijn. Het meisje had het met een ernstige blik in ontvangst genomen, bijna alsof het het kostbaarste speelgoed ooit was.

‘Ik zal niets kapotmaken, mama,’ had ze beloofd.

Zo kon het toch ook gaan? Langzaam afscheid nemen van alles, niet de hele kamer in één keer leegruimen. Dat was toch nergens voor nodig? Thijs gaf haar de ruimte het op haar manier te doen, maar hij wilde geen halfjaar wachten, had hij gezegd. Voor Janieks verjaardag moest de kamer opgeruimd zijn. Een studeerkamer of een logeerkamer, het was hem om het even, als hij maar gebruikt werd.

Een babykamer.

Daar had ze nog niet met Thijs over gepraat. Ze waren closer en praatten weer meer met elkaar. Nu beginnen over een baby zou die dunne lijn misschien breken. Toch wilde Senna ook weer niet te lang wachten. Over een paar maanden werd ze vijfendertig. Het

risico voor moeder en kind nam toe. Ze moest dan al onderzoek laten doen als ze opnieuw zwanger werd.

Door haar werk in het buurthuis kwam Senna vaker dan haar lief was in aanraking met situaties die niet eens zo heel erg anders waren dan die van haarzelf. Vooral in de praatgroepen kwam het nogal eens ter sprake. Het overlijden van een kind, de geboorte van een baby met een handicap. Het raakte haar harder dan vroeger, dat had ze al gemerkt.

Ze betrok meer dingen op zichzelf en dat was niet goed. Ook dat moest ze opnieuw leren. Haar werk moest ze in het buurthuis laten en niet mee naar huis nemen. Als ze een hoofd vol problemen mee naar huis nam, vond Senna het prettig om 's nachts in Janieks kamer te liggen. Daar kon ze dat alles vergeten en hoefde ze niet aan haar werk te denken. Het was niet goed, maar op dit moment was ze niet in staat er iets aan te veranderen. Het had tijd nodig en zou vanzelf wel beter gaan. Het gebeurde nog maar twee of drie keer per week dat ze naar zijn kamer ging. Er zat dus vooruitgang in.

Net als tussen Thijs en haar. Soms vielen er harde woorden, maar ook dat hoorde bij een relatie. Ze hoefden het niet altijd met elkaar eens te zijn, als ze er maar wel over praatten. En dat deden ze.

Madelon was binnenkort jarig. Volgende week zondag zouden ze het voor de familie vieren. Het eerste feest na het overlijden van Janiek. Voor Senna in ieder geval. Ze had het niet kunnen opbrengen om gezellig op verjaardagsvisite te gaan als het huis vol familie en vrienden zat. Zelfs niet bij haar eigen ouders. Dan ging ze op een andere dag als er verder niemand was. Al die vragen en blikken, daar kon ze echt niet tegen.

Maar nu moest ze wel. Ze mocht Madelon haar eigen verjaardagsfeestje niet onthouden. Dat was niet eerlijk tegenover het kind. En dinsdag, de achttiende, als ze echt jarig was, mocht ze een paar vriendjes uitnodigen, hadden ze samen afgesproken. Geen groot aantal, dat wilde Madelon zelf niet.

Het gemis en verdriet om Janiek was niet minder geworden, maar wel draaglijker nu Thijs en zij er samen beter over konden praten.

Senna stond in de deuropening en keek naar de gezellige drukte in de achtertuin. Het weer kon vandaag niet beter met een heerlijk

zonnetje en weinig wind. Ze boften echt. Gisteren was de regen nog met bakken uit de hemel gevallen, maar vannacht was het droog geworden. Dankzij de zon was het grasveld op tijd opgedroogd zodat de kinderen daarop naar hartenlust konden spelen.

Met een paar flesjes bier in haar handen en een wijnfles onder haar arm geklemd, ging Senna naar het terras waar de volwassenen stonden en zaten. Hun ouders, haar broer en zus met hun partners, en Thijs' jongere broer Brian en zijn vrouw waren er ook. Al met al een aardige groep met de kinderen erbij.

Al enkele keren die middag waren Senna's ogen naar Jules gegaan, de oudste zoon van Brian. Die jongen leek zo veel op Janiek dat het bijna eng was. Eerder was haar dat niet zo opgeval- len, al was ze daar door de familie al wel vaker op geweest. Nu had ze de gelijkenis direct gezien op het moment dat Jules was binnen- gekomen.

Thijs en zijn broer leken ondanks het leeftijdsverschil ook als twee druppels water op elkaar. Kennelijk hadden ze sterke genen die ze aan hun kinderen hadden doorgegeven. Voor Senna was het echter heel confronterend om Jules vrolijk en gezond te zien spelen met de andere kinderen. Janiek had hier ook bij moeten zijn.

Snel verdeelde ze het bier en schonk ze nog een paar wijnglazen vol, waarna ze terug naar binnen ging omdat het haar even te veel werd. Om aan lastige vragen te ontkomen ging Senna naar boven. In de kamer van Janiek liet ze zich op het bed zakken en gaf ze zich over aan haar verdriet. Bittere tranen vielen op het kussen terwijl ze ingehouden huilde.

Het was zo oneerlijk! Haar lieve jongen had maar zo kort bij hen mogen zijn. Waarom moest hij ziek worden en overlijden? Negen- tig procent overleefde de ziekte van Hodgkin, waarom hij dan niet? Wat hadden Thijs en zij gedaan dat ze hun kind moesten afstaan? Wie strafte hen zo zwaar en waarvoor?

‘Senna?’

Geschrokken keek ze op naar de vrouw die in de deuropening stond. ‘Ciara, jullie zijn er al. Sorry, ik heb de bel niet gehoord.’ Senna veegde haar wangen droog en kwam van het bed af.

‘We hebben ook niet aangebeld, maar zijn op het geluid van de kinderen afgegaan en door de poort gekomen. Thijs dacht dat je binnen was. Omdat ik je daar nergens kon vinden, ben ik maar naar

boven gegaan.’ Ciara liep naar Senna toe en omhelsde haar. ‘Gefeliciteerd met Madelon. Gaat het een beetje?’ Ze keek haar vriendin met een warme glimlach aan.

‘Dank je. Het gaat wel, het is alleen dat Jules en Janiek zo erg op elkaar lijken.’ Senna diepte een zakdoekje op uit haar broekzak en snoot haar neus.

‘Daar schrok ik zelfs van. Geen wonder dat je het even te kwaad kreeg.’ Ciara liet haar ogen door de kamer van Janiek dwalen. ‘Je hebt hier niets veranderd.’

‘Nee, dat wil ik nog niet. Dat komt heus wel. Ik laat de kamer echt geen twintig jaar onaangeroerd.’ Senna glimlachte beverig.

‘Doe het in je eigen tempo. Het is een mooie, grote kamer. Denk je er weleens aan om nog een kindje te krijgen? Jullie wilden toch een groot gezin?’

‘Ik zou wel willen,’ begon Senna.

‘Wat wil je?’ klonk de stem van Thijs op de overloop. ‘Hier zit je dus. Goed dat Ciara je heeft gevonden. Ik was je opeens kwijt. Kom je mee naar beneden? Ton stelt moeilijke vragen over het gebak.’ Hij grijnsde naar Ciara.

‘Die man van mij moet niet zo lastig doen,’ vond Ciara en ze liep naar de trap, Thijs en Senna alleen latend.

‘Gaat het?’ Thijs streek met zijn hand over de wang van Senna. ‘Heb je gehuild?’

‘Sorry. Dat kwam door Jules.’

‘Ja, ik weet het. Hij zou een kind van ons kunnen zijn,’ verzuchtte Thijs.

‘We zouden nog een kindje kunnen krijgen,’ greep Senna die opmerking meteen aan.

‘Een baby. Ik weet het niet, Senna. Daar wil ik nog niet over nadenken. Vooruit, fris je gezicht wat op en kom dan naar onze gasten.’ Thijs draaide zich om en ging terug naar beneden.

Haar man krijgt na de dood van hun zoontje een relatie met een andere vrouw

Senna heeft veel verdriet van het verlies van haar zoontje. Ze leeft haar leven en doet wat ze moet doen onder meer voor dochtertje Manon, maar raakt door het verdriet steeds meer in zichzelf gekeerd. Dan ontdekt ze dat haar man Thijs een verhouding heeft. Erger nog, er is een andere vrouw zwanger van hem. Thijs heeft zijn besluit genomen en wil scheiden. Maar dat lijkt al snel de fout van zijn leven te zijn, en wat kan hij dan doen om Senna nog terug te krijgen?

José Vriens schrijft moderne familie-romans met altijd weer onverwachte wendingen. Ze behoort tot de meest gelezen auteurs van Nederland.

ISBN 978 94 0191 204 4 NUR 344

9 789401 912044

www.romanserie.nl

Z&K

